(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

జరిగిన కథ

జరిగిన కథ: మహతి, వంశీ చిననాటి స్నేహితులు. ఒకే ఊళ్ళో ఉంటారు. వంశీ, సీమల సంసారంలో వింత సంక్షోభం రగులుతూ ఉంటుంది. ఈలోగా మహతికి రూమ్మేట్ గా మహతీ, వంశీల చిన్నప్పటి మరో స్నేహితురాలు గౌతమి వస్తుంది. ముగ్గురూ కలిసి వంశీవాళ్ళ అమ్మమ్మగారి ఊరు రావిపాడులో జాతర చూడడానికి బయలుదేరుతారు. అక్కడ వంశీకి రజనీ ఆంటీ కనిపిస్తారు. రజనీ ఆంటీ కూతురు మోహన, వంశీ ఊరివాడే అయిన నందూ.. తమ పెళ్ళికి గతంలో వంశీ సాయం తీసుకున్నారు. నందూ, మోహనల పెళ్ళికి నందూ పెద్దలు ఒప్పుకోకపోడానికి కారణం రజనీ ఆంటీ. వంశీ ద్వారా ఆమె కథను విని మహతి ఆశ్చర్యపోతుంది. ఎలాగైనా ఆమెను కలిసి మాట్లాడాలనుకుంటుంది.

8

మంద్రంగా గాలిలో తేలివస్తున్న తంబురా నాదం ఆ వీధిలో ప్రవేశిస్తున్న ఆ ముగ్గురికీ స్వాగతం పలికింది. కాస్త ఎత్తుగా ఉన్న ఆ పెంకుటింటి అరుగులు చిన్న నుండి కొంచెం పెద్దదాకా రకరకాల సైజుల చెప్పులతో నిండిపోయి ఉన్నాయి. ఎత్తుగా ఉన్న గడప దాటి లోపలికి అడుగుపెట్టారు. వసారా దాటి లోపలికి వెళ్ళగానే మండువా లోగిలి పంచపట్టున తంబుర మీటుతూ అపర సరస్వతిలా కూర్చున్న రజనీ ఆంటీ కనిపించారు. కాసేపున్నాక వచ్చి ఉండాల్సిందన్నట్టు వెనక్కి తగ్గిన వాళ్ళకి ఆమె చెయ్యి పైకిలేచి, గోడకి వేసి ఉన్న కుర్చీలను చూపించింది. పావుగంటలో పిల్లలు ఇల్లు ఖాళీ చేసి వెళ్ళిపోయారు.

"ఏమ్మా బావున్నారా? వంశీ..." అంటూ వచ్చి కుర్చీలో కూర్చోబోతూ ఆగి "కాఫీ తెస్తానుండండి.. టీ తాగుతారా?" అడిగారు రజనీ ఆంటీ.

"ఏం వద్దాంటీ. అంటే.. నాకు అక్కర్లేదు." నవ్వాడు వంశీ.

"కాఫీ బెటర్.. థాంక్యూ!" చెప్పింది మహతి.

"నీకూ.." అన్నట్టు చూసారామె గౌతమి వైపు.

"కాఫీ.. థాంక్స్ ఆంటీ.."

పెరట్లో నూతి చప్టాకి పక్కగా వేసి ఉన్న సిమెంట్ బల్ల మీద కూర్చున్నారందరూ.

"అయితే రీసర్చ్ చేస్తున్నావన్నమాట. దేని గురించీ.." మహతిని ప్రశ్నించారావిడ.

"జెనెటిక్స్ ఆంటీ.. mutations మీద." ఉత్సాహంగా చెప్పబోతూ వంశీ వైపు చూసి ఆగిపోయింది.

"నా మొహం చూస్తావేం. కానీ.. కానీ.. కొంకణి కనీసం. గుర్తుపెట్టుకో.." సీరియస్ గా చెప్పాడు.

"పెహ్.. " ఉడుక్కుంది మహతి.

జోక్ అర్థమై గౌతమీ, మహతి మొహం చూసి రజనీ ఆంటీ నవ్వేసారు.

"నువ్వు చెప్పమ్మా.. నేను వింటాను కదా!" నవ్వుతూనే అన్నారామె.

"లేదాంటీ.. అంత ఇంట్రెస్టింగ్ ఏం కాదు. మీ గురించి చెప్పండి." ముందుకు వంగుతూ అడిగింది.

"నా గురించా?" ఆశ్చర్యంగా అడిగారు.

గాభరాగా మహతి వైపు చూసి కళ్ళతోనే వారించబోయాడు వంశీ. మహతి పట్టించుకోలేదు.

"అదే ఆంటీ.. మీకు గతం గుర్తు తెచ్చి ఇబ్బంది పెట్టడం నాకూ ఇష్టం లేదు కానీ.. నా రీసర్చ్ కి ఏమైనా ఉపయోగపడొచ్చేమో అని.." సులువుగా బొంకేసింది.

"దేని గురించమ్మా.." అర్థం కానట్టు మొహం పెట్టారు రజనీ ఆంటీ.

"మీ అబ్బాయి గురించి, తరువాత దాదాపు పదేళ్ళకి మోహన హెల్దీగా పుట్టడం గురించి.. ఇలా అడక్కూడదని తెలుసు. కానీ.. మీ కథ వినాలని ఉంది."

వంశీకి ఏం జరుగుతోందో అర్థం కాలేదు. మాట్లాడాలంటే మామూలు ఉత్సాహమే అనుకున్నాడు కానీ.. మహతి నేరుగా ఇలా విషయం కదిపేస్తుందని అసలూహించలేదతను. వంశీకి ఉన్నపళాన మహతిని రెక్కపట్టుకుని బరబరా బయటికి లాక్కెళ్ళే ఆలోచన కలిగింది ఒక్క క్షణం. గౌతమి కంగారుగా బెంచీ మీద నుంచి సగం లేచి మహతి చెయ్యి పట్టుకోబోయింది.

"పాణి గురించా.." పల్చని నవ్వొకటి ఆమె పెదాల మీద వచ్చి చేరింది. నిర్ఘాంతపోయాడు వంశీ. అప్పటిదాకా ఆమె గురించి ఎవరో చెప్పగా వినడమే కానీ, ఆమె నోటినుంచి పాణిమావయ్య పేరు వినేసరికి మతిపోయిందతనికి.

చీకట్లు ముసురుకుంటున్నాయి. లేచి పెరటి చూరుకున్న లైట్ ఆన్ చేసి వచ్చి కూర్చున్నారామె.
"దోమలు ఎక్కువౌతాయింక. లోపలికి పోదామా.." మళ్ళీ లేచి అడిగారు. లేచి ఆమె వెనుకే వాళ్ళు ఇంట్లోకి నడిచారు.

"నా గురించి చెప్పాలంటే.. ఏం చెప్పాలి? అత్తకొడుకుకి ఇచ్చి చేసారు నన్ను. మూర్ఛ ఉండేది అతనికి. మంచి వాడే. కానీ మూర్ఖత్వం. అనారోగ్యానికే అనుకుంటా ఆ కోపం, మొండితనం. అబ్బాయి పుట్టాడు. వాడికీ మూర్ఛలున్నాయి. మరో పదిరోజుల్లో ఎనిమిదో ఏడు రాబోతోందనగా.. ఎవర్ని చూసి, ఎలా ఎక్కాడో చెట్టెక్కి.. పడి.. " ఆగారు.
పట్టలేని కోపాన్ని పంటిబిగువున ఆపుకుంటూ మహతి వైపే చూస్తున్నాడు వంశీ. ఆసక్తిగా ముందుకు వంగి వింటోందా అమ్మాయి. గౌతమి ఏం చెయ్యాలో పాలుపోనట్టు మార్చిమార్చి ఇద్దర్నీ చూస్తోంది. చేతిగోళ్ళు చూసుకుంటూ మాట్లాడుతున్నారు రజనీ ఆంటీ.

"జయరాం పోయాక చెప్పలేని నిశబ్దం. ఏ మాటా, చప్పుడూ వినిపించేవి కాదు. దుఃఖం.. పట్టలేని దుఃఖం. బయటికి వచ్చేది కాదు. పాడడం మానేసాను. బాగా ఆకలేస్తే వెర్రెత్తినట్టూ తినేసేదాన్ని. ఒక్కోసారి రెండేసి రోజులు ఏమీ తినాలనిపించేది కాదు. ఎక్కడికైనా అలా ఒళ్ళు అలిసిపోయేదాకా నడవాలనిపించేది. ఇది చాలదన్నట్టు మరో పిల్లాడిని కనమని అత్తమ్మ పోరేది. వంశం ఆగిపోకూడదని. అతనూ సిద్ధపడ్డారు మరోసారి కనడానికి. నాకే.. ఏమీ అర్ధమయ్యేది కాదు. నేనిలా ఎందుకుండాలి? జరిగిన దానిలో నా తప్పేమీ లేకుండానే ఎందుకు హింసపడాలి. భరించలేని ఈ బాధని ఎలా మర్చిపోవాలి. రోజురోజుకీ ఎక్కువే అవుతోంది కానీ తగ్గడం లేదిది. జయరాం చంటిపిల్లాడిగా ఉన్నప్పుడు వాడిని ఒళ్ళో వేసుక్కూర్చుని పాడిన పాటలన్నీ గుర్తొచ్చి ఏడుపొచ్చేసేది. అర్ధరాత్రి తెలివొచ్చేసరికి పక్కన ఖాళీగా.. " రుద్ధమైన కంఠాన్ని.. సవరించుకున్నారో క్షణం.

"మరోసారి కంటే.. ఆ పిల్లాడిని చూస్తూ జయరాం ని మర్చిపోనేమో కానీ.. మళ్ళీ వాడే వచ్చేసాడని నన్ను నేను మభ్యపెట్టుకోవచ్చేమో అనిపించింది. కానీ.. వంశం వట్టిపోతుందని కనడమా? ఏమవుతుంది మహా అయితే.. ఓ ఇంటిపేరు ఆగిపోతుంది. అంతేగా.. ప్రపంచం తెల్లారకపోదు కదా. నాకోసం నేను కనాలి. నాకోసం మాత్రమే. స్వార్ధమే నాది. కానీ.. నా కష్టమో! నేనేం పశువుని కాదు కదా.. లాక్కెళ్ళి .. " ఆవేశంగా ఊపిరి వదిలారు. క్షణకాలం ఆగారామె.. "అందుకే ఎంచుకున్నాను.. పాణి ని." స్థిరంగా చెప్పారు.

"ఆంటీ.." ఆమె చేతి మీద చెయ్యి వేసింది మహతి.. "సారీ.."

"లేదులేమ్మా.. మీతో చెప్పాలని నాకెందుకనిపించిందో. మోహన గుర్తొచ్చి ఉంటుంది మిమ్మల్ని చూస్తే.. " నవ్వేసారావిడ పేలవంగా. అందమైన ఆవిడ ముఖంలో నీలినీడలు దోబూచులాడుతున్నాయి. కళ్ళు తళతళా మెరుస్తున్నాయి.

"మూర్ఛతో సహా.. జయరాం కి తండ్రిపోలికలు చాలానే వచ్చాయి. మిగిలిన వాటిసంగతెలా ఉన్నా.. మళ్ళీ కంటే మాత్రం ఆరోగ్యంగా పుడతారా అనే ఆలోచన వచ్చేది. ఈలోగా నా నిశబ్దాన్ని భరించలేక నన్ను హింసించడం మొదలుపెట్టాడాయన. రోజు రోజుకీ ఒత్తిడి ఎక్కువయ్యేది. నాకు మొండితనమొచ్చేసింది. ఇలాంటివాడి సంతుని నేను మొయ్యడమా.. అనిపించింది. తప్పేనేమో.. లోకం దృష్టిలో. కానీ నాకోసం.. కేవలం నాకోసం.. పాణితో కన్నాను. నాకూ మనసులో అతని మీద ఇష్టం ఉందేమో అంతకు ముందే.. తెలివైన వాడని ఆకర్షించబడ్డానో.. ఏమో. చాలానే గొడవలయ్యాయ్. బుకాయించి ఉండచ్చు. మరోలా దాచే ప్రయత్నం చెయ్యొచ్చు. కానీ.. అప్పుడు నా పరిస్థితికి ఏది తోస్తే అది చేసుకుపోయాను. తెగింపు వచ్చేసింది. పాణి వచ్చేయమన్నాడు. ఎందుకో ఏ బంధం వద్దనుకున్నవాడిని సంసారంలోకి లాగడమెందుకనిపించింది. అదీ కాక.. ఏం ఒక్కర్తినీ పోషించుకోలేనా అనిపించింది. ఏమోనమ్మాయ్.. సమర్ధించుకోవాలంటే ధర్మరాజు కథ చెప్పొచ్చు నీకు. ఉహూ.. జరిగిందిది అని చెప్తున్నానంతే." ఆగిపోయారు. మహతి ఏదో ప్రశ్నించబోయి ఆగిపోయింది.

"పాణి నా చిన్నప్పటి ఫ్రెండ్. ఆడుకునేవాళ్ళం. చాలా తెలివైనవాడు. తెలుగు సంవత్సరాల పేర్లు తిరగేసి చెప్తేనే వాళ్ళ పెరట్లో గులాబిజామ చెట్టు ఎక్కనిస్తాననే వాడు." నవ్వారామె. వంశీ ప్రాణం కాస్త తెరిపినపడింది. అయినా మహతిని ఎలా హింసిస్తే తన కోపం చల్లారుతుందా అని ఆలోచన సాగుతూనే ఉందతని బుర్రలో.

"జరిగినదేదైనా.. నేను నష్టపోలేదు. మోహనని చూసిన ప్రతీసారీ చెప్పలేని ధైర్యం కలిగేది. ఊళ్ళో వెలెయ్యాలని చూసారు. మొండికేసాను. కాపురాన్ని చెడగొట్టుకున్నదాన్ని కదా.. చాలానే చూడాల్సి వచ్చింది. మా అమ్మ ఉండేది పదేళ్ళ క్రితం వరకూ.. నన్ను అర్ధం చేసుకుంది. లేకపోయినా బతికేసేదాన్నేమో ఎలాగో.. " నవ్వడానికి ప్రయత్నించి విఫలమయ్యారామె. గతం కళ్ళముందు తిరుగుతోంది. ఏదో లోకంలో ఉన్నట్టున్నాయామె కళ్ళు.

"అర్ధమవుతున్నారాంటీ." ఆమె చేతిమీద చెయ్యి వేసి చెప్పింది మహతి. గౌతమి, వంశీ ఇంకా దిగ్భ్రాంతిలోనుండి తేరుకోలేకపోతున్నారు. విన్నదంతా నెమ్మదిగా ఇంకుతోంది.

"ఒకే ఒక్క ప్రశ్నాంటీ.. "

"ఊ.."

"పాణి అంకుల్.. "

"వివరంగా చెప్పలేను కానీ.. ఒకే ప్రశ్న అడిగాడు. పిల్లలు కావాలి పాణీ అనగానే.. 'అన్నీ ఆలోచించుకున్నావా..?' అని. నీ కాళ్ళకి అడ్డం కానూ అని చెప్పాను. అయినా భరిస్తానన్నాడు. ఆ అవసరం రానివ్వలేదు నేను."

"ఒంటరిగా అనిపించలేదా.. మోహనకి తండ్రి తెలియకుండా.. తప్పనిపించలేదా?"

"అమ్మాయీ.. అందరికీ అన్నీ దక్కవు. నేనూ తండ్రిలేకుండానే పెరిగాను. నా మీద నాకు నమ్మకం ఉంది. మోహనని సరిగ్గా పెంచగలనని."

***

"నిన్ను ఏం చేసినా పాపం లేదు మహతీ.." ఆ ఇంటి గుమ్మం దిగగానే ఉగ్రనరసింహావతారం ఎత్తాడు వంశీ..

"ఆవిడేం అనుకునే మనిషి కాదనిపించింది వంశీ. ఎంత బోల్డ్ అసలు!"

"ఇప్పుడీ ఇంటర్వ్యూ ఎందుకు తీసుకున్నట్టూ.. రీసర్చ్ కోసమేనా నిజంగా?" అనుమానంగా అడిగింది గౌతమి.

ముగ్గురూ ఇంటిదారి పట్టారు. మిణుగురులు ఎగురుతున్నాయ్. కీచురాళ్ల సంగీతం మొదలయింది. ఒకటీ అరా జనసంచారం మినహా ఊరంతా సద్దుమణిగిపోయింది.

"నేనేం రీసర్చ్ చెయ్యక్కర్లేదు. అల్రెడీ చేసేసారు. డార్విన్ థియరీని ఈవిడా తోసిపారేసింది."

"....."

"అబ్బా.. అలా చూడకు వంశీ. సరే..చెప్తావిను. డార్విన్ చెప్పినదేవిటంటే.. మనిషి మనుగడకోసమే ఈ పోరాటం చేస్తాడు. ప్రాణమే ముఖ్యం అని. కానీ.. పీకాక్స్ ఉన్నాయ్ చూడూ.. "

"ఏవీ.. పీకాక్స్.." చేతులు గాల్లోకి పైకెత్తి ఆడించాడు.

"ఫో.. నేను చెప్పను."

"నువ్వు చెప్పు మహతీ.. " ఆసక్తిగా అడుగుతున్న గౌతమివైపు చిత్రంగా చూసాడు వంశీ.

"ఆడనెమలిని అందమైన పింఛం ఉన్న మగనెమలి ఆకర్షిస్తుంది. కానీ, అంతలేసి పింఛాలతో మగనెమలి పరిగెత్తడం, ప్రాణాలు దక్కించుకోవడం కష్టం. అయినప్పటికీ అలాంటి నెమళ్ళే కావాలంటాయి ఆడనెమళ్ళు. పొట్టితోక ఉన్న మగనెమళ్ళు ఎక్కువరోజులు బతికినా వాటిని మేటింగ్ లో ఉపయోగించుకోవు ఆడనెమళ్ళు. అంటే వాటికి డార్విన్ చెప్పినట్టు మనుగడ ముఖ్యం కాదు. మంచి

సంతానమే ముఖ్యం. పెద్ద పింఛం ఆరోగ్యానికి సంకేతమన్నమాట. ఎలాగో ఒకలా పిల్లలని కనేయడం కాదు వాటికి కావలసింది.. మన మనుషుల్లా."

"మాతృస్వామ్య వ్యవస్థ ఉన్నప్పుడిలా ఉండేది కాదేమో కదా.. ఆమె ఎంచుకునేది. క్వీన్ బీ లాగ.." గౌతమి అడిగింది.

"అవును. గుహల్లో బతికే రోజుల్లో.. " చెప్పాడు వంశీ. ప్రశ్నార్ధకంగా చూసింది మహతి.

"రాహుల్ సాంకృత్యాయన్ అని ఓ కుర్రాడున్నాడులే. అతను చెప్పాడు."

"కరెక్ట్ గానే చెప్పాడైతే." సీరియస్ గా చెప్పింది. అంతే సీరియస్ గా చూస్తున్న వంశీని చూసి నవ్వాపుకుంది గౌతమి.

వెన్నెల వెలుగులో ఊరు సద్దుమణుగుతోంది. నిశబ్దంగా నడుస్తున్నారు.

"ఏటికి నేనెదురీదానని నన్ను చూసి నేర్చుకోమనను కానీ.. నా బతుకు నాది. ఎందుకిలా చేసానూ అనెప్పుడూ అనుకోలేదు. మోహన.. నాకోసం నేను చేసుకున్న బొమ్మ మోహన." రజనీ ఆంటీ మాటలు మారుమోగుతున్నాయి ముగ్గురి చెవుల్లోనూ..

"ఏలూరెళ్ళాలి.." సడెన్ గా అన్నాడు వంశీ.

"ఎప్పుడూ..?" అడిగింది మహతి.

"ఉహూ.. సారీ. ఏదో కథ గుర్తొచ్చింది. ఆ కథపేరు 'ఏలూరెళ్ళాలి..' "

"చెప్పవా చెప్పవా.."

"తల్లీ.. చెప్తే ఇప్పుడు నువ్వెళ్ళి ఆ కథలో మాణిక్యాంబ గారిని ఇంటర్వ్యూ చేసేద్దామంటావ్. కుదర్దు. చేస్తే గీస్తే రాసినాయన్ని చెయ్యాలి."

"ఎవరాయన?"

"చాసో అనీ.. "

"చాసో నా? సారీ.. వినలేదే."

"గొప్పాయన."

"ఎంత గొప్పా?"

"సురేంద్రనాద్ బేనర్జీ అంత గొప్ప."

"హబ్బా.. ఈ సురేంద్రనాథ్ బేనర్జీ ఎవరూ?" అయోమయంగా, బాధగా అడుగుతున్న మహతిని చూసి పకపకా నవ్వేసింది గౌతమి.

రోడ్ మీద ఆగిపోయి నవ్వుతున్న గౌతమిని సీరియస్ గా అడిగాడు వంశీ. "నీకు తెలుసా నవ్వుతున్నావూ?"

నవ్వాపేసుకుని అడ్డంగా తలూపింది గౌతమి. కీచురాళ్ళ రొద ఎక్కువయింది.

"ప్చ్.. సురేంద్రనాథ్ బేనర్జీ అందరికంటే గొప్పవాడు." నిట్టూర్చాడు వంశీ.

వీధి మలుపు తిరుగుతూండగా అడిగింది మహతి.. "వంశీ, నువ్వెప్పుడు కంటావ్ పిల్లలనీ.."

"కనను.."

నడుస్తున్న మహతి ఆశ్చర్యంగా ఆగిచూస్తోంది. వెనక్కి తిరిగి నవ్వుతూ చెప్పాడు వంశీ.. "బాన పొట్ట బాగోదు నాకు."

"హబ్బా.. నీకు అన్నీ జోకులే.."

"పద పద.. వాళ్ళ బోయినాల టైం దాటిపోయింది. ఎదురుచూస్తూంటారు." వాళ్ళిద్దరికీ దారిచ్చి మెట్ల కింద నిలబడ్డాడు.

"రాజ్యం ఆంటీ.. " పిలుస్తూ తలుపు కొడుతున్న మహతి పక్కన నిలబడి, యధాలాపంగా వెనక్కి చూసిన గౌతమికి.. పెదవి కొరుక్కుంటూ ఎటో చూస్తూ ఆలోచిస్తున్న వంశీ కనబడ్డాడు.

ఇంకావుంది.

(రచయిత్రి బ్లాగు http://kothavakaya.blogspot.com/)

COMMENTS